

Rdeči vihar

Povest iz prve indijanske vojne za Ohio — Po starih virih pripoveduje Fric Steuben

— Morilec je izključen iz svojega rodu, uničeno naj bo njegovo ime v ustih njegovega očeta in njegove matere ker je brezčastnej in izdajalec Če išče miru, naj bo deležen preganjanja. Če bo iskal pribežališča, naj mu bo zabranjeno. Če bo prosil hrane, naj postane grenka na njegovem jeziku...

Kornstalk je umolknil. Ko je po daljšem premoru začel znova, je njegov glas, ki je prej donel resno in žalostno, zazvenel skoro obupno in tožeče:

— Smrt belega moža, ki je bil morilec in strahopetec in ki je prinesel nesrečo nad rdeče može pa tudi nad bele može, — ta smrt mora biti maščevana, kajti mož je bil ubit, ko so poglavarji Šavanov kadili mirovno pipo z belim poglavarjem... Sramota Šavanov mora biti maščevana!

Kornstalk je po teh besedah prijel z desno roko levico poleg njega stoječega zabubljenca in mu potegnil plašč z glave. Katahekasa je storil enako pri drugemu zabubljencu. Zdaj sta stala Tekumseh in Kiškalva med glavarji sklonjene glave, gola do ozkega usnjenege pasu. Ti so povedli oba mladeniča tik pred grofa. In zdaj je Kornstalk, obrnjen k lordu Denmoru, nadaljeval s hrupavim glasom:

— Ta dva mladeniča hočeta sramoto svojega rodu oplakniti s svojo lastno krvjo. Dovajamo ti oba, oba sta se ponudila, da umreta, da ostane čast Šavanov neomadeževana. Zapovej svojim vojščakom, naj ju umorijo!

Oba poglavarja — Kornstalk in Katahekasa — sta se nato vrnila vsak na svoje mesto. Spet sta počepnila, se zgrabila in pokrivala vsak svojo glavo s plaščem. Oba mladeniča pa sta stala v sončni prigravici tega lepega jesenskega dne drug ob drugem. Tik pred belim guvernerjem. Njuna obraza sta bila obrnjena k tlom, a v njih se je dala razbrati ravnodušna odločenost in na

njunih ponosnih telesih se je zrcalila plemenita mladost.

Lord Denmor se je trudil, da bi prav razbral, kaj pomeni ta prizor. Kornstalk je bil svoje besede izgovoril v dobri angleščini. O resnosti njegovih besed ni bilo mogoče dvomiti, njegov obraz je to dovolj jasno povedal in isto je razodevala tudi mrka žalost, ki je odsevala iz oči vseh Indijancev, zbranih za obema poglavarjema.

Grof se je obrnil: pogledal si je obraze Virgincev in je na njih videl smešno presenečenje ali pa očiten prezir, — le nekateri obrazi so kazali, da so tudi posamezni Virginci resno orevzeti prizora. Kar pa je bilo glavno, lord je spoznal: nihče izmed teh mož ni dvomil, da je Kornstalk popolnoma resno mislil s svojimi besedami.

Hladnega diplomata, kakršen je bil lord Denmor, je zdaj prevzelo čudno občutje, ki ga že dolgo ni poznal, občutje, ob katerem je menil, da ga je že davno premagal. Ponosni in preudarni angleški plemič lord Denmor se je naglo dvignil, pograbil je roke obeh pred njim stoječih indijskih mladeničev in ju pritegnil k sebi. Z glasom, v katerem je komaj krotil svojo ginjenost, in rosih oči je govoril besede, ki so jecljaje in zmedeno odklanjale, kar je bil ponudil Kornstalk. Vedno znova je stiskal in stresal obema indijanskima mladeničema roke, — da, vsi so lahko bili priče, kako si je z desnico zdajci šel v oči in si zabrisal roko v njih, potem pa je pristopil med Tekumseha in Kiškalvo, vsakemu je položil roko okrog vratu in ju je tako povedel — skoro opotekaje se zaradi ginjenosti — nazaj h glavarjema in je rekel:

— Kornstalk, poglavar Šavanov, vračam ti oba mladeniča. Naj živita v čast in slavo svojega rodu! Vaša pregreha, ki je pač čin enega samega izmed vas,

naj ne bo maščevana s plemenito krvjo vašega rodu. Ubijalec izmed vas je pokončal morilca in podleža. Nikogar ni med nami, ki bi obžaloval njegovo smrt, kajti to je bil izvržek izmed poštenih mož. Ne, tale mrtvec ni vreden, da bi zaradi njega žrtvovali dva plemenita mladeniča, ne, ta ni vreden, da bi zaradi njega spet zavladalo sovraštvo med belimi in rdečimi ljudmi... Vzemite ta dva mladeniča k sebi, o Kornstalk! Zabrisan je greh posameznika, zbrisana je sramota s tvojega rodu... Poglavar Šavanov, mi hočemo mir, da bomo nato lahko složno nadaljevali vsak svoje življenje...

Kornstalk in Katahasa, sloveča poglavarja, na katera še danes živi spomin

Kaj naj vam še povemo. Mir je bil kmalu sklenjen. Že res, da so nekateri Virginci še besneli, toda lord Denmor je bil iz trdega lesa. Pripravljenost k žrtvovanju in priorjena plemenitost obeh indijanskih mladeničev ga je popolnoma prevzela. Ne, lord Denmor ni maral biti slabši od Indijancev. Kolikor mu je le bilo mogoče, je ščitil Indijance. Dovolil je celo, da se jim plačajo letne podpore v denarju. Lahko so ohranili svoja bivališča, saj je imel za to dovoljenje svoje posebne vzroke. Hotel je pač Indijance držati tam, kjer so trenutno prebivali. Toda Kentuki — deželo mračnih in krvavih planjav, ali kakor se imenuje v šavanskem jeziku »ravnino zelenega trstja« — to je moral Kornstalk prepustiti belcem.

Te-kumsehova dediščina

Poročati vam moramo še o Loganovem in Kornstalkovem koncu in o Te-kumsehovi dediščini.

Logan je živel poslednja leta popolnoma osamljen. Da, sam se je umaknil v ozadje in samoto. Odkar je našel družino svojega belega prijatelja Hinka pokončano, je izgubil nad seboj oblast, da bi si sam končal svoje zgrešeno

življenje. Njegov duh, ki je bil nekoč tako ponosen in plemenit, je omagal pod tremenem lastnih občutkov. Zganje je uničevalo njegovo telo, kajti Logan se je bolj in bolj skušal z opijanjenjem reševati groznih podob, ki so se mu venomer in venomer obnavljale v spominih.

Samo če je bil kakšen belec v nevarnosti, če so rdečekožci ujeli kakšno blede lice in je Logan o tem zvedel, tedaj ni počival, dokler ni s prepričevanostjo in grožnjami ali tudi z otkupom rešil belca mučeništvu, ko so ga morda imeli že privezanega h kolu. In tako je nekoč tudi Simona Buttlerja, o katerem smo govorili v začetku naše povesti, rešil gotove smrti. Še marsikaj je storil dobrega in poravnal je ta in oni greh, ki ga je svojčas zagrešil v besnenju svoje maščevalnosti.

Naposled pa se je zgodilo, da je bil Logan zaboden v prepiru z nekim pijancem. Ni mogoče vedeti, kdo je bil zločinec, kakor tudi ni znano, kje je Logan pokopan. Američani, ki so marsikateremu izmed svojih veliki indijanskih sovražnikov pozneje postavili spomenik, se dolgo niso mogli odločiti, da bi tudi Loganu, ki je bil svojčas najplemenitejši izmed vseh Indijancev, izkazali zadoščenje na tak način. Ali si niso bili na čistem s svojo vestjo? Kakorkoli, — danes stoji Loganov spomenik v milijonskem velenestvu Čikagu, nedaleč od onih krajev, kjer je nekoč bila njegova domovina, v časih, ko se je tam razprostirala tišina gozdov in sanjavost gozdnih jas, koder so samo plahe nožice divjadi ali pa zvenenje strun na lovskih lokih prekinjale srečni molk.

(Konec prihodnjice)

Posamezna indijanska plemena so imela svoje vrvave na jezirih

Gabriel Scotti

SIVKA

Možak tega ni opazil; šele ko je Sivka sunila še eno, je naglo pogledal na vse strani. Potem se je stresel, na pravil začuden obraz in si obrisal naočnike. Vtaknil je glavo globoko v košaro in štel na glas:

»Ena — dve — tri...«

Pogledal je na tla in v zrak — ali jih ni bilo pet? Naposled je jel iznova loviti, toda najprej je postavil košaro tik k sebi, da je ne bi izgubil izpred oči, ko bo metal trnek.

Sivka je sedela seveda ves čas nepremično v njegovi bližini. Strašno smešno se ji je zdelo, ko je gledala možaka — razen tega pa je bila po ribah čudovito sita in prav nobenega dela ni imela.

Hop — hop, spet je bila riba na trnku in zletela je na kopno, čeprav se je zvijala in upirala. Sivka je strmela, stregla in mežikala. Kako se vendar more to ujemati? Zlasti tega, kaj je z muho na koncu vrvice, ni mogla doumeti. Kaj je vendar na njej posebnega, da lahko riba obvisi. Res, prav tako se je videlo, kakor bi bila muha ujela ribo, — da, Sivka se je čedalje bolj čudila. Njena mala glavica je kimala in se zibala sem in tja, gor in dol, ko je z očmi sledila muhi. Nekajkrat je dvignila šapico, kakor bi bila hotela po njej udariti. Saj je sama že dostikrat ujela kakšno muho, majhno, pa tudi veliko, pa vendar ni na njej obvisela. Še malo se je ni bala. Z osami in čebelami je bilo drugače, te so pičile, da jo je pošteno zbolelo, toda mu-

he, te samo malo zabrenče, če udari po njih...

Tedaj je zažvižgalo nekaj nad njo...

Sivka je planila kvišku in udarila s šapico, — toda ojoj, ojoj! Muha je znala res pičiti in še hudo, dosti huje kakor ose in čebele. »Au, au!« je zatu-lila Sivka na ves glas in hotela odmakniti šapico, toda ta je njo prav tako prijela kakor ribo. »Au, au!« je še enkrat kriknila. Potegnila je in vlekla, iztrgati se je hotela, toda čedalje huje je bilo.

»No, no?« se je čudil mož, ki kar svojim očem ni mogel verjeti, »ali se motim, ali pa je res mačka na trnku.«

Medtem pa je Sivka tako strašno bolelo, da je bila od bolečin vsa iz sebe. Postavila se je v travo na glavo, prekopicala se je, pihala, tulila in se napihovala, da je bila trikrat debelejša, kakor prej, toda nič ni pomagalo.

Možak ni prav vedel, kaj naj stori. Ves prestrašen je bil.

»Ti si torej tudi tista tatica, ki je kradla moje ribe?« je rekel. »No, vidiš, muca, tako se godi tatovom. Zdaj pa že imaš svojo kazen in ne bom te več mučil!«

Položil je palico na stran in vzel vrvice v roko.

»Le pridi k meni, muca,« ji je sočutno rekel, »poskusil ti bom pomagati.«

Sivka bi bila najrajši bežala čez trif gore, toda zaradi vrvice ni mogla. Možak je bil tudi tako prijazen in zato je pustila, da je delal z njo, kar je hotel.

Strašno jo je bolelo, ko ji je vlek el trnek iz šape. Sivka je začela iznova pihati in kričati, toda naposled je vendar vse srečno prestala, le da je inela v tačici globoko rano.

»Uboga muca!« je rekel možak in jo pobožal. »Najbolje bo, da te vzamem s seboj domov. Tam bomo tvojo tačico namazali, sicer se ti utegne še kaj hujšega primeriti!«

Po teh besedah je pomašil Sivko v košaro, dal palico na ramo in se odpravil na pot.

Sivka je ležala v košari in oprezovala, gledala. Videla je, kako sta prišla na veliko, široko cesto. Sreča sta konje, vozove, ljudi in vse. K njeni košari je prišel tudi črn kuže, ki je bil ostrizen kakor lev in jo ovohaval. Sivka se je izprva bala, potam pa je odprla gobček in zapihala. Tedaj se je črni kuže, navzlic temu, da je bil ostrizen kakor lev, tako ustrašil, da je v nekakj skokih zbežal čez cesto in jo odkuril, kar so ga noge nesle. Gotovo je mislil, da leži v košari najmanj kača.

Čez nekaj časa sta prišla v veliko, lepo hišo.

»Ali si kaj ujel, oče?« je nekdo vprašal in trije majhni otroci so mu priškakijali naproti. Obesili so se možaku na roke in največji je hotel na vsak način dobiti košaro.

»Ali so danes dobro prijemale?«

»Ali si preizkusil novo muho?«

»Koliko si jih dobil?«

»Ali si dobil kakšno veliko?«

»Da,« je odvrnil možak, »danes sem ujel največjo in najbolj čudno ribo v življenju.«

In po teh besedah je dvignil pokrov košare in vzel iz nje Sivko.

»No, ali ni to imenitna riba?«

»Da, da,« so kričali vsi drug čez drugega in tleskali z rokami. »Kako je sladka, kako je ljubka intrak ima tudi — le poglej!«

Toda najstarejši je resno odkimal in dejal:

»Samo za norca nas imaš, oče!« Te vendar nisi ujel na trnek, — saj mačke ne žive v vodi.«

»Ne!« je rekel oče. »V vodi res ne žive, pa je bila vendar na mojem trnku!«

Tega ni mogel noben otrok razumeti in zato jim je moral možak vse natančno povedati.

»Uboga muca,« je rekel najstarejši ko so vsi slišali zgodbo o trnku in naj-

majšega so celo solze oblike, »toda, kako je mogla biti vendar tako neumna?«

Potem je odnesel možak Sivko v sobo. Izpral ji je tačico, pomazal jo je z zdravilom in jo oprezno zavil v bombaž. Naposled je nataknil nanjo še palec stare rokavice.

»Čez tri dni boš spet zdrava,« je rekel in položil Sivko na mehak stol, »po tem pa boš ostala pri nas, če ti bo všeč. Tako srčkane mačice smo si že dolgo želeli.«

»Mijav!« je odgovorila Sivka in se zvila na stolu v klobčič. To je seveda pomenilo »hvala lepa!«

Takrat pa je zaspala.

DEVETO POGlavJE

Razburljiv boj

Tri dni je Sivka krevijala po treh noгах. Potem se je nekoliko pozdravila, da so ji lahko sneli palec s tačice.

»Zdaj nam bo gotovo pobeignila,« je menil možak, toda ne, to Sivki še na misel ni prišlo. Strašno všeč ji je bilo pri novih ljudeh; dobila je toliko mleka, kolikor ga je hotela, in spala je lahko na najlepšem divanu. Vsi so jo imeli radi. Otroci so delili z njo vse dobrote, ki so jih dobili, in so jo nosili na rokah po vrtu.

»Ali bi rada kaj jedla?« so jo neprestano izpraševali. »Ali bi se pa morda najši z nami igrala?«

Najmlajši je privezal papirnato žogico na nit in tekal z njo po poti. Če je skočila Sivka za njo, se je tako smejal, da je moral sestiti.

Med najstarejšim in najmlajšim je bilo majhno dekletce, ki je vzelo glavnik in Sivko po vsem telesu počesalo.

»Kako dolgo dlako ima!« je rekla.

»Divja mačka je,« je menil najstarejši.

In potem so jo vsi klicali in iztezali roke po njej:

»Divja mačka, divja mačka, pojdi z nami k potoku. Tudi ti se boš vozila z jadrnico!«

»Divja mačka, divja mačka, pojdi z nami v hlev, da ti bomo pokazali našega konja!«

»Divja mačka, divja mačka, kje si dobila tako lep ovratnik?«

»Ne smete je mučiti,« je dejal možak, »drugače vas ne bo mogla več prenašati!«

(Dalje prihodnjič).

Prebivalstvo Jugoslavije stalno narašča

Zdaj nas je že 15 in pol milijona

Najnovejša statistika navaja, da je prebivalstvo Jugoslavije naraslo od leta 1921. do konca 1937. skoro za tri in pol milijona duš. Prvič je bilo prebivalstvo naše kraljevine prešteto dobri dve leti po uedinjenju. Leta 1921. je naša država štela 11.984.911 prebivalcev. Poslednje ljudsko štetje pa je bilo leta 1931. Odtlej se številčno naraščanje ugotavlja po določenem odstotku prirodnega prirastka. Tako so v Beogradu ugotovili, da se v Jugoslaviji rodi vsako leto med 1000 prebivalci do malega 32 otrok. Umre pa letno 17 od tisoč oseb. Tako torej iznaša letni prirastek prebivalstva nekaj nad 14 ali 15 duš med 1000 prebivalci. V petnajstih letih je prebivalstvo Jugoslavije zraslo za 3.188.697 duš in danes šteje Jugoslavija okrog 15.400.000 prebivalcev.

Razume se, da je po vojni izmed vseh mest najbolj zrasel Beograd. Pred dobrimi petnajstimi leti je imel komaj 152.688 prebivalcev, danes pa jih šteje že mnogo nad 375.000. V pogledu prirodnega naraščanja števila prebivalstva zavzema prvo mesto drinska banovina s 45.6 na tisoč prebivalcev, sledi vrbaska banovina s 36.5, moravska s 32.2, najmanjši pa je prirastek v dravski banovini, kjer iznaša samo 12.4. Najgosteje pa je naseljena dunavska banovina, kjer prebiva po 81 prebivalcev na kvadratnem kilometru, sledi dravska banovina (75), savska (70), drinska (63), moravska (62), vrbaska (61), primorska (49), vardarska (47) in zetska (33). Naraščanje števila prebivalstva nas lahko navdaja z zadovoljstvom, kajti veliko posestvo potrebuje tudi mnogo rok za delo in obrambo.

Jutrovčki pišejo

Dragi stric Matie! Dolgo, dolgo časa se že nisem pomenila s Teboj. No, mislim, da mi ne zameriš. Saj sam veš, da je v gimnaziji mnogo učenja. Nov natečaj naj bi bil: »Pustni čas, oј čas presneti!« Kaj, Ti ugaja? Meni že. Veš, zaupno Ti povem, da se rada smejem. Prilagam Ti sledečo pesemco:

O šoli in izkazu

Pusto v šoli je sedet'.
In ko bile bi same pet!
So pa le cveki.
A doma pa nas papa še oklofta.
In mamica oči rdeče
ima zaradi te nesreče
Če hčerka, sin imata cvek.
to vzame celi hiši tek.
Zato le pridno se učimo,
na stariše ne pozabimo!
Saj bodo prav veselji vsi,
če bomo srečno skozi prišli.

Tako! — Upam, da ne vržeš pisemca košu, ki je gotovo sit, temveč ga daš škrtu, da ga natisne. Mnogo lepih pozdravov prejmi od

Majde Grobelnik, uč. II. razr. drž. žen.
real. gimn., Ljubljana, Bogišičeva
ulica 4.

Naš petelinček

Ko se začne svitati,
petelinček začne klicati,
gospodinjo, gospodarja,
deklo, hlapca in drvarja,

Ko ura bije šest,
začne petelin tretjič pet.

Zdaj družino svojo kliče,
žene in pa otročiče,
da pripravljena naj bo,
ko vrata se odpro,
da hitro bi zobale
in mnogo jajc dajale.

Ko mastijo se vsi
koklja sprehajaj se gre
z otročiči
stikat za črviči.

A petelin kot gospodar,
ki skrbno varje jih vsekdar
postavi se v bran,
če prileti kak vran.

Če mora brez plena odletet'
naš petelin začne pet.
Takšno življenje je pri nas,
če prideš v vas.

Omladič Slava, učenka VI. razreda v
Braslovčah.

Naš novi natečaj

Dragi Jutrovčki! Mnogo pisemc smo prejeli od vas. Večino smo jih objavili, nekaj jih je romalo v koš, ker so bila preslabo napisana, nekatera smo pa prepozno prejeli. Zadnjič smo vam dali na izbero dva naslova; večina se vas je odločila za prvi naslov, a povedati vam moramo, da je bil stric Matic na odgovore, ki so prihajali na drugo vprašanje, še mnogo bolj radoveden.

Torej večina Jutrovčkov je izjavila, da so jim bili doslej vsi natečaji všeč. Dva ali trije so potožili, da jim natečaj o vojnih grozotah ni bil po duši. Nu, vidite, pa smo tam! Stricu Maticu namreč vojna tudi ni po duši! Prav zaradi tega se mu je pa zdelo pametno, da njenih grozot ne pozabimo prehitro, zakaj kakor hitro bodo ljudje pozabili, koliko gorja so pretrpeli v letih svetovnega klanja, se jim misel na vojno ne bo zdela več tako strašna. Mi pa ne maramo vojne in hočemo živeti v miru in napredku!

Tu navajamo naslove, ki so jih Jutrovčki priporočili za novi natečaj: „Zakaj morajo vsi ljudje delati?“, „Moj oče“ (ta natečaj smo že imeli), „Moji dragi starši“, „Kako drsamo in smučamo in kako si krajšamo zimске večere“, (ta natečaj smo tudi že imeli), „Zakaj zgodaj ustanem“, „Moje proste ure“ (tudi ta natečaj je bil že na sporedu), „Kako nam naši očetje služijo kruh“ (o tem poglavju so Jutrovčki že pisali v natečaju „Moj oče“), „Kaj me najbolj zanima v časopisu“, „Kako postanem zaveden in vesten Jugoslovan“, „Nemogoče zgodbe“, „Kam si želim potovati“ (ta natečaj smo že imeli), „Življenje snežink“, „Kako smo postavljali sneženega moža“ (o teh dveh naslovih meni stric Matic, da za pomlad nista posebno primerna — ali niste tudi vi tega mnenja?), „Moj dom“, „Kako pomagam doma“ (o tem so Jutrovčki že pisali), „Kaj nam je v »Mladem Jutru« všeč in česa pgrešamo“ (ta natečaj je navadno na sporedu ob koncu leta. Doslej smo ga razpisali še vsako leto in se potlej ozirali na želje svojih mladih prijateljev!) „O Jadranskem morju“ in „Moj šolski izkaz“. Zadnji naslov je nekaj novega, toda stric Matic misli, da mora biti natečaj za vse Jutrovčke enako zanimiv. Ta naslov bi

gotovo zanimal odličnjake, ki bi se tako lahko javno pohvalili s svojimi lepimi izkazi, a kaj bi rekli tisti, ki so se nabrali „cvekov“ in jim visi strah pred slabim izpričevalom kakor Damoklejev meč nad glavo? Hm, če kaj vemo, iz te moke ne bo kruha!

Za danes smo izbrali tale dva naslova:

„Nemogoče zgodbe“,

„Zakaj morajo vsi ljudje delati?“.

Prvi naslov vam ponuja priliko, da pokažete svojo domišljijo. To pot se smete lagati na vse pretege, smete si izmišljati kar koli hočete; ako se bodo laži prehujo kadile, bo že stric Matic okno odprl. Šaljive zgodbe imajo prednost.

Tudi drugi naslov je zanimiv, in bistre glavice bodo lahko našle tudi bistre odgovore. Spisi naj bodo kratki. Ne pozabite dodati pismu svojega polnega naslova. Pišite, če je količkaj mogoče, s črnilom in samo na eno stran papirja.

Deset najboljših spisov nagradimo z lepimi knjižnimi darili.

Stric Matic deli nagrade

Za nagrade so bili izžrebani:

- Tanja Feigel, uč. IV. razr. v Ajdovščini (Italija),
 Justin Dušan, uč. IV. razr. v Ljubljani, Celovška c. 28,
 Irma Rubš, uč. III.a razr. dekl. mešč. šole v Celju,
 Grabnar Vekoslava, učenka I. razr. mešč. šole, Brnica 22
 p. Hrastnik
 Vojvoda Janko, uč. III. razr. v Bohinjski Bistrici,
 Korun Valerija, uč. VI. razr. v Trnavi 42, p. Gomilsko,
 Žagar Marija, uč. III. razr. Zgornja šiška 256,
 Plšek Ivo, uč. III. razr. v Semiču,
 Radoja Ule, uč. I. razr. v Mariboru, Stritarjeva ul. 15,
 Mikl Ciril, dijak III. razr. mešč. šole v Ljutomeru.
Vsak nagrajenec je prejel lepo mladinsko knjigo.
Opozorite svoje prijatelje in znance na naš novi natečaj!

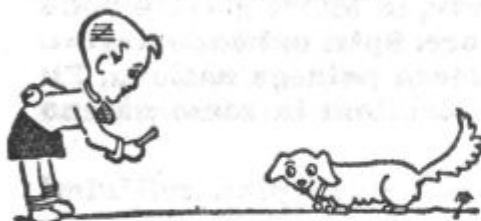
Listnica uredništva

Uganke in križanke iz zadnjih števil so pravilno rešili:

Kos Vladko, dijak klas. gimnazije v Mariboru, Žun Živan, dijak v Ljubljani—Moste, Pirman Vanda, dijakinja I. razreda II. drž. real. gimn. v Ljubljani, Vončina Silva, dijakinja III. b. razr. mešč. šole na Viču pri Ljubljani, Založnik Anton, dijak v Mariboru.

Kužku je nagajal

Kužek cvili, kužek laja,
ker mu Janezek nagaja.
Kost mu kaže, z njo ga vabi,
a ko pride, za rep ga zgrabi.

Kužku to po godu ni,
ujezi se, v beg spusti.
Deček vpije in ga kliče,
kužka pa nazaj ne miče.

Kam je šel in kje je zdaj?
Ni ga več, ni ga nazaj!
Janezek lase si ruje,
svoje grehe obžaluje.

Jožef Mihelič, dijak:

Sankači

Za vasjo po klancu dol,
se otroci sankamo;
doli, gori in spet doli,
kakor veter dirjamo.
Če pa kdo se tu prekucne,
kaj zato? Saj je še celi!
Hitro spet na sanke smukne,
in naprej drči vesel.

In med petjem, vriskom, jokom,
časih tudi se zgodi,
da nenadno s silnim pokom
mrzla kepa prileti.
In če kdo zato se cmeri,
vse se mu na glas smeji,
pa če kdo zato zameri,
takšen naj domov beži...

Križanka

1	2	3	4		11	12	13	14
5					15			
6			9	10			16	
7		8				17		
		18						
19	20				29	30	31	
21			24		26		32	
22		23			27			
25					28			

Vodoravno: 1 gora v Grčiji, 5 družinski član, 6 del kolesa, 7 število, 9 žuželka, 11 prvina, 15 druga beseda za plug, 16 ploskovna mera, 17 vzklík, 18 obmorsko mesto, 19, žuželka, 21 egiptovski bog, 22 svetopisemska oseba, 24 družinski član, 25 največje bogastvo, 27 botra, 28 stavec, 29 veznik, 32 predlog

Navpično: 1 gora v Grčiji, 2 družinski član, 3 del kolesa, 4, število, 8 žuželka, 10 obmorsko mesto, 11 časomer, 12 egiptovski bog, 13 muslimanski bog, 14 žensko krstno ime, 17 družinski član, 19 poljedelec, 20 svetopisemska žena, 23 del kolesa, 24 Stari Slovan, 26 veznik, 30 mesto v Južni Ameriki, 31 svetopisemski očak.

Rešitev magičnega kvadrata

Vodoravno in navpično: 1. zima, 2. Ilir, 3. milo, 4. Aron.

Rešitev posetnice

Dimnikarski vajenec